

Truplo žrebeta izpozna se najlezje ob levi lakotnici kobile. Kedar le-ta pije, deni roko na spodnji del trebuha, pa boš k malu čutil mladiča. Kedar je solnce, vidi se celo, kako se mladič giblje, ako obsije solnce kobilu trebuh. Po časi pa jej raste že tudi vime in drugi deli spolovnice. Pri breji kobilu je treba, da jo obvaruje človek vsega, kar je njej ali mladiču na škodo. Na škodo pa ji je močnejše pritiskanje, udarjenje, pretresenje, če se preveč vtrudi, vstraši ali tudi prehladi. Taki kobilu je treba dobro streči, kajti nje gobec redi dvoje živali, kobilu in žrebe, — žrebe, ki naglo raste ter mu je treba še veliko mesa, kosti in hrustečja. Te reči pa rastejo iz beljakovin in soli itd., le-te dobi mladič skozi gobec kobile va-se. Zato ni prav, če se daje kobilu le seno, kajti v senu ni dovolj redilnih snovi in moralo bi se ga veliko polagati, to pa bi preveč napolnilo živali želodec in sploh črevesa ter bi vtegnilo pritisniti na mlado živinčje — in bilo bi po njem. Vsled tega ni potrata, če se polaga v tem času živali zrnje, ampak je neizogibna potreba. Skoposti pri kobilu ni prostora.

Naj pa se ta krma prebavi čisto in dobro, ter ne nakoplje živali bolezni, kolike, zapora itd., zato se naj žival giblje in izpušča na prosto, posebno še za to, da dobi va-se dovolj zdravega zraka; le-ta naj ji pospešuje prebavljenje! Vsled tega se kobila sme zapreči, toda le v lahko vožnjo, na vsak način pa mora vsak den priti nekaj časa na prosto.

Kdor skrbi tako za brejo kobilu, ne bode mu žal te skrbi, kajti kobila mu ostane zdrava, redi v sebi zdravo, krepko žrebe in še tudi pozneje ne vzboli žrebe tako lahko, kakor pa če je že v materi oslabeledo.

V tem času ni veliko dela za konje, zato stojé večji del v hlevu in je torej treba skrbeti, da se hlev prezrači ter izpraviho iz njega okuženi sopuhi. O lepem solnčnem dnevu je dobro, če se konji snažijo pred hlevom in ta ostane za ta čas odprt na dva kraja, da je prepuh v njem. Ta izpravi vse škodljive snovi iz hleva in tudi hlapcu, ki to delo opravlja, ne bode na škodo.

Mlada žrebata so sedaj, v meseci novembru najbolj pripravna, da jih človek vadi, tudi noge jim vzdigni v časih in jih tako pripravi za podkovanje. Če je že dovolj staro žrebe, dobro bode, ako se napreže in uči vožnje. Nikdar pa ne napreži prerano žrebata v težko vožnjo!

Sejmovi. Dne 17. novembra v Poličanah, dne 18. novembra pa v Gomilicah. Dne 19. nov. v Ivniku, pri sv. Juriji na Pesnici, v Podsredi, na Ljubnem, v Rušah, na Gornji Polskavi in v Slov. Gradci. Dne 24. novembra pri sv. Marjeti na Pesnici. Dne 26. nov. v Ločah in na Bregu v Ptuj.

Dopisi.

Iz Konjiškega okraja. (Domoljubno pismo.) Gotovo veseli vsakega zavednega Slovence, da se naša književnost tako razcvita in vrlo napreduje, osobito družba sv. Mohorja in pa slov. časopistvo. K slednjemu pa izvestno največ pripomorejo isti pravi domoljubi, kateri z obilnim naročevanjem podpirajo naše neumorno delavne in zaslužne slov. pisatelje, urednike in založnike. Vendar pa se najde še ogromno število tako zvanih „omikanih“ Slovencev in oziroma „mrzlih“ rodoljubov, pri katerih boš našel polne mize nemških časopisov, a slovenskih le komaj par — ali pa tudi nobenega. Mnogoteri sicer pravijo, da so nemški časniki cenejši, a ko bi vsi tisti opustili nepotrebne nemške liste, in si naročili slovenske, katerih imamo sedaj veliko, skorej zadostno število vsake vrste na razpolago, bila bi gotovo tem cena znatno znižana. Obžalovati pa je tudi to, da si premalo naročamo liste pobožnega obsega, iz katerih bi si zamogli tudi kakšno moralno korist pridobiti. Ako človek dan na dan čita le posvetne, večkrat z brezverskim duhom okužene romane in druge take proizvode, mu s časoma iz srca zgine sveta vera, misel na Boga in na večnost; in potem ni večjega reveža, kakor je tak človek. Britko je obžalovati, da je sedanji svet tako strašno v grudomolstvo ali materijalizem, pa tudi v umobolstvo zakopan. Denar, blago, posvetna čast in slava — in žal, da pri nekaterih duševno slepih tudi narodnost — to je ljudem prva reč na svetu, a sveta vera in kar sledi sedanjemu začasnemu življenju, to jim je deveta briga. Sveta dolžnost je torej vsakega omikanega in krščanskega domoljuba, kateremu je mar za kaj boljšega, kakor je ta naturalistični svet, da si poleg posvetnega tudi pobožnega berila priskrbi, katero ga vodi do pravega in vzvišenega namena človeškega — večnega zveličanja. Izmed številnih časopisov pobožnega obsega bi pa posebno rad priporočil vsem Slovincem „Cvetje z vrtov sv. Frančiška“, katerega izdaja in vreduje vrli rodoljub in znameniti jezikoslovec č. g. o. Stanislav Skrabec, mašnik f. r. na Kostanjevici nad Gorico. Ta list prinaša izvrstne in temeljite spise o нравnem življenju, o verskih in cerkvenih zadevah, natančne životopise nekaterih svetnikov, na platnicah pa zanimive slovstvene kritike in jezikoslovne stvari. Velja 12 obširnih zvezkov 70 kr. Cenejšega, pa izvrstno — duhovitega berila človek gotovo nikjer ne dobi — izvzemši družbe sv. Mohorja. Prilično dostavim, da celo naš mil. knezoškof so v listu od 30. okt. 1880 „Cvetje“ prav toplo priporočili. Konečno naj mi bo še dovoljeno, da izrazim svojo priprosto misel in nasvet, kako bi se dali slov. časopisi med priprostim ljud-

stvom razširiti. Znano je, da rodoljubni duhovniki največ pripomorejo, da družba sv. Mohorja tako lepo napreduje, ker jo vsako leto z živo in iskreno besedo ljudem priporočajo in tudi marsikak goldinar iz svojega za družbenike žrtvujejo. Ravno tako bi si tudi veliko zaslug za slovenski narod pridobili, ako bi pri vsaki priliki z navdušeno besedo priporočali ljudstvu dobre slov. liste, kakor so „Slov. Gosp.“, „Mir“, „Cvetje“ itd., kateri le malo denarjev stanejo ter so popularno v katol. duhu pisani in dobro uredovani. Marsikateri kmet pa toži rekoč: „Rad bi čital časopise, pa kaj, ko dostikrat nimam denarjev za domače skrajne potrebe, kako bi si potlej časnike naročeval!“ V tem oziru bi se pa dalo pomagati s tem, ko bi imoviti rodoljubi, slavne posojilnice in nekateri drugi dobrodelniki zavodili vsako leto nekaj denarja darovali v ta domoljubni namen, da bi isti ubožni kmetški gospodarji, kateri radi čitajo, časnike brezplačno dobivali pod tem pogojem, da jih tudi drugim posojujejo, da gredo listi po celi fari z roke v roko. Po tem potu in s tem pripomočkom bi po vseh krajih slovenske domovine se vzbudila narodna zavednost in razcvetela krščanska omika — in potem bi smeli upati, da narod slovenski ne bo več „podlaga tujčevi peti“. Torej Slovenci, z združenimi močmi in vzajemno na delo pod geslom: „Vse za vero, dom, cesarja!“ D.

Od sv. Marjete na Pesnici. (Dvojno veselje.) [Dalje.] Nova župnija je štela 300 hiš in 1400 ljudi. Tukaj se je ustanovila tudi šola. Kedar se je šola postavila, nam ni znano, a l. 1806 je bila v takem stanu, da so Graški škof, ki so tukaj birmali — pisali, da se hoče šolsko poslopje — podreti. Župniki: Drozg Fr. do 1807, Kožuh Fran do 1822, Benedičič Mat. do 1823, Glaner Karol, od 1824—1830, Kurnik Janez od 1830—1852, Dreisibner Fran 1852—1870, Urbas Jurij 1870, Ferk Fran. — torej v celem 8. Kaplani: Turtelhaub (kapucin) 1788—1789, Flamensky Fran (kap.) 1789—1793, Hirš Gašpar 1793—1795, Zorko Jernej 1795—1799, župnik pri sv. Ilji 1799—1803, Pauer Janez 1803, Kranovetvogel Anton 1803—1808, župnik pri sv. Ani, Juvančič Matevž od 1808—1821, Cvetko Fran 1821—1823, prošt v Ptui, Maner Alojzij 1823—1826, žup. pri sv. Križi, Čepe Fran 1828—1830, dek. čast. kor. v Jarenini 1830—1831, Špindler Josip 1831—1840, Zimič Tomaž 1840—1845, žup. pri sv. Barbari pri Vurbergu, Kocpek Jurij 1845—1854, dekan pri sv. Juriju na Ščavnici, Potrč Lovro 1854 do 1861, žup. v Prnicah, Simonič Ivan 1861—1862 žup. pri sv. Janžu, Kosi Matjaž 1862—1867, Kramberger Martin 1867, Burcer Božidar 1867—1874, žup. v Rušah, Fišer Anton 1874—1879, žup. pri sv. Jakobu, Žmavec Jurij 1879—1881, župnik na Remšniku, Fras Anton

1883, sedaj župnik pri sv. Antonu — v celem 21. Nadučitelji: Žižek Jakob 1806, Krumpljič Ig. 1806—1830, Visjak Jože 1830—1844, Vraz Jan. 1844—1880, Kovačič Štefan 1880, torej v celem 5. Učitelji: Zabukošek Ant. 1. apr. 1880. Podučitelji: Visjak Jože 1810—1830, Hrauda Mat. 1830—1834, Šmeider Ivan 1834—1838, Wesig Jakob 1838—1844, Cinaner Ed. 1845—1848, Postružnik Ferdo 1851, Kotnik Fran 1851, Wobič Jože 1852—1856, Žunko Simon 1857—1861, Budna Jakob 1862, Trstenjak Anton 1863 do 1864 + 1882, Trstenjak Matjaž 1865, Lešnik Gašpar 1866, Čagran Anton 1867—1877, Radaj Fran 1877—1879, Klenovšek Ivan 1879 do 1882, Arnečič Alojzij 1882, Pistravec Jože, Spricaj Janez — v vseh je bilo torej 19. Tebi pa mladina, zakličem: Spomni se preteklosti, pazi na sedanjost in misli na prihodnost. Preteklost nas spominja onih dolžnosti, katerih ste dolžni svojim starišem, učiteljem, Bogu in dobrotnikom. Ako nimate starišev, spominjajte se jih in molite za nje. Kako se pa bodele hvaležni pokazali? S pokorščino, pridnostjo in ubogljivostjo. Kako je sedaj z vami? Ali niso nekateri med vami, ki so nemarljivi, nepokorni itd. Sedanjost je za nas silno imeniten čas, kajti, cesar boste sedaj sejali, to bodele v prihodnosti na stare dni želi. Ako se bodele zdaj kaj naučili, bodele pozneje znali. Kdor se rad uči in je priden, vsak ga spoštuje in ljubi. Sedanjost je tedaj čas dela, učenja za bodočnost.

(Konec prih.)

Z Ribnice. (Koža srbi) naše nemškutarje tako, da celo na pošti nimajo miru zabavljati čez Slovence s tem, da prilagajo smrdljive lističe slov. časopisom. Takošnje „prilogo“ k listu „Gospodar“ dobil je nedavno narodnjak M., v katerej se nesramno zabavlja čez naše liste „Slov. Gosp.“ in „Mir“. Slovence psuje, da so največji bedaki itd. H koncu še prerokuje, kaj bo iz otrok takih „bedakov“, namreč „volarji in kravarji“, družega ne morejo biti. Nesramnemu pisaču bi ne odgovarjali, da ne bi se za drugikrat hoteli zavarovati takemu zabavljanju in psovanju, posebno še na pošti. Komur tako strašno smrdi slov. jezik, kakor temu pisaču in njega tovaršem, svetujemo mu z lepa, naj se poda med Nemce, ondi je za nj pravo mesto, ker ne bo se mu treba spodtikati nad slovensko govorico, niti zabavljati čez toliko zoperne mu Slovence. Mi bomo takove „ptiče“ lahko pogrešali, saj vemo, da jim pri nas nič druga tako ne diši, kakor groši od Slovencev, katerim v zahvalo družega nimajo, kakor zaničevanje. Posebno pa se hočemo okovariti psovanju Slovencev za „bedake“ — in če se ta zreli ptiček le še enkrat oglasi, storili bomo, da se mu pristrižejo toliko predrzne peruti za vselej. (V tem storite prav, če se pritožite pri c. kr. poštнем ravnateljstvu.) Ured.